

KRITISKE DISKUSSIONER

Af økonom, cand. Scient. Adm. Henrik Herløv Lund

ikke partiorganiseret medlem af centrum - venstre

www.henrikherloevlund.dk

herloevlund@mail.dk

Notat:

S + SF UNDER "ANSVARETS ÅG"

–

De Radikales mål med SRSF – regeringen?

Indhold

Intro:	3
<i>RESUME:</i>	3
1. Radikale for fortsat borgerlig økonomisk politik.....	6
2. En "valg"taktisk grund til at pege på Thorning.	7
3. Og en langsigtet grund: S + SF skulle under "ansvarets åg".	8
4. S + SF s "selvforførelse": Fra nødvendigt kompromis til nødvendig politik	9
5. De Radikale satsede på, at S ville skifte hest.....	10
6. S – alliancen med SF kun "taktisk mellemstil"?	10
7. Valget i 2011: Sidste udkald for Thorning – og SF s samarbejde hermed?	12
8. Fører samarbejdet med de Radikale til ødelæggelse for S + SF?	13

Intro:

- *Deltagelsen i regeringssamarbejdet med De Radikale og overtagelsen af ansvaret herigennem for at føre borgerlig økonomisk politik tegner til at have ført S + SF ind i en "ødelæggende politisk logik" med massiv vælgerflugt og udsigt til sviende valgnederlag. Og til at Løkke bliver "fejlet" ind i regering igen og kan sætte kurs direkte mod minimalstaten.
Ingen grund til hverken at glæde sig eller hovere herover, tværtimod. Det tegner til en katastrofe for S + SF selv, for hele arbejderbevægelsen, venstrefløjen og – værst af alt for velfærdsstaten.
Men formår S + SF at bryde denne "ødelæggende politiske logik"?*

RESUME:

- *Man kan undre sig over, at De Radikale gik med i SRSF – regeringen, når de forud for valget var langt mere enige med de borgerlige i den økonomiske politik?*
- *Ren opportunisme var den ene grund til, at RV pegede på Thorning, idet man så kunne køre taktisk med på befolkningens ønske om et regeringsskifte – men samtidig fastholde den borgerlige regerings økonomiske politik*
- *Den anden og mere langsigtede grund var, at RV vurderede at det ville fremme den borgerlige økonomiske politik gennemførelse, hvis S + SF selv fik ansvaret herfor: Hvis S + SF med andre ord" kom under åget".*
- *De Radikale vurderede – desværre rigtigt -, at hvis S (+SF) selv fik ansvaret for at svinge kniven over velfærden, ville der blive "ro på bagsmækken" i arbejderbevægelsen og det ville blive langt lettere at få den beske medicin til at glide ned her.*
- *Man kan dog spørge, hvordan det i den grad kunne lade sig gøre, at halen logrede med hunden. Ganske vist fik de Radikale vælgerfremgang og en centralt position ved valget, men S+ SF havde sammen med Enhedslisten stadig 4 gange så mange mandater som De Radikale.*

- *Forklaringen herpå er, at De Radikale satse på, at socialdemokraterne efter valget ville skifte hest, forlade alliancen med SF og gå over til De Radikale og såkaldt "ansvarlig" =
Borgerlig økonomisk politik. Heri viste de sig at have ret.*
- *Alliancen med SF var således et mere taktisk mellem spil, som op til valget i 2011 skulle bringe socialdemokraternes venstrefløj tilbage i folden efter at de under kopipolitikken overfor Fogh var flygtet fra S over til SF.*
- *Med de Radikales valgsejr som legitimering skiftede S – ledelsen efter valget tilbage til Nyruptidens neoliberalistiske, borgerlige økonomiske politik. Derfor – og altså ikke alene i kraft af De Radikale – kunne der komme et så stærkt aftryk af heraf i regeringsgrundlaget.*
- *Men det var for Thorning og konsorter også sidste udkald: Det var alt om at gøre at gøre at komme i regering, ellers måtte Thorning gå som S – leder. Dette bidrog naturligvis til medgørligheden over for De Radikale.*
- *SF stod hermed i den situation, at alliancen med S som Søvnald og partiledelsen havde satset så meget på forsvandt på valgnatten. Skulle SF ikke stå alene tilbage udenfor en SR – regering som i 90'erne var man nødt til at æde de mange kameler, som det kom til at medføre at gå med i regeringen. SF valgte som bekendt at gøre det uanset at man hermed – ligesom S – opgav store dele af den politik, som man var gået til valg på.*
- *Regeringsdannelsen har imidlertid efterladt S + SF s vælgere med en grim smag i munden af skuffelse efter at man på valgmorgen vagnede op til en hel anden politik end den S + SF er gået til valg på. Reaktionen har været massiv vælgerflugt fra begge partier og indre splid – det sidste indtil nu først og fremmest hos SF*
- *Hvis S + SF ikke slides op at indre strid, styrer man efter alt at dømmen mod en sviende vælgerlussing, som vil levere magten tilbage til Venstre og Lars Løkke Rasmussen.*
- *S+SF satser forment på en stram økonomisk politik med voldsomme velfærds og arbejdsmarkedsforringelser i 2012 og måske 2014. Herefter håber man at have fået gang i økonomien og have oparbejdet et overskud til igen at give*

sine vælgere nogle forbedringer i 2014 op til næste valg. Og satser på at det og nye løfter kan vinde valget.

- *Indtil videre tyder udviklingen imidlertid på, at man heri tager kraftigt fejl. Med fortsat finans – og gældskrise i EU tegner det til lavvækst de næste mange år. Og hvad angår vælgerne tegner det i hvert tilfælde indtil nu ikke på at de glemmer løftebruddene.*
- *Meget tyder derfor på, at S + SF s store "politikopgivelse" i regeringsgrundlaget vil forfølge dem videre vil forfølge S + SF helt frem til næste valg som et kæmpe troværdighedsproblem – på samme måde som i sin tid Nyrups løftebrud omkring efterlønnen.*
- *Samarbejdet med De Radikale synes ikke alene at være en taktisk fejl op til valget, men regeringsdannelsen samme med De Radikale efter valget risikerer således at ville få ødelæggende konsekvenser for S + SF i form af et sviende valgnederlag*
- *Samarbejdet med De Radikale og regeringsdannelsen hermed og overtagelsen af borgerlig økonomisk politik herigennem tegner således til at få ødelæggende konsekvenser for S + SF.*
- *Hvilket vil føre magten tilbage til Venstre og Lars Løkke Rasmussen, der givet vil sætte kursen mere direkte mod minimalstaten – en katastrofekurs ikke blot for S + SF, men for hele arbejderbevægelsen, venstrefløjen og velfærdsstaten.*
- *Og de Radikale – ja de satser formentlig på at skumme en del af fløden fra S + SF s tab og så i stedet gå ind i et samarbejde og evt. regeringsdeltagelse med andre neoliberalistiske borgerlige partier.*
- *Ingen grund til at glæde sig eller hovere over en sådan udvikling, tværtimod. Men formår S + SF at bryde denne ødelæggende politiske logik?*

1. Radikale for fortsat borgerlig økonomisk politik.

Man kan undre sig over, hvor De Radikale gik med i SRSF – regeringen. Ganske vist var R i værdipolitikken uenige med de borgerlige og navnlig med DF, men partiet lå i den afgørende økonomiske politik forud for valget langt mere på linje med VK end med S + SF.

De Radikale havde forud for valget indgået aftale om et efterlønsindgreb med VKO og havde tilsluttet sig de borgerliges dagpengeforlig. R var også tydeligt tilhængere af flere "arbejdsmarkedsreformer" af samme skuffe (VK's forslag om reform af førtidspension og fleksjob, forslaget om udstrækning af ungeydelse til 25 til 30 årige).

Ligesom partiet lå på linje med de borgerlige i kravet om reduktion af det offentlige forbrug, en stram økonomisk politik, omfattende velfærdsbesparelser.

Ja De Radikale lå endda i den økonomiske politik til højre for VK med deres erklærede krav om yderligere topskattelettelse.¹

Og uoverensstemmelsen om værdi og udlændingepolitikken fik ikke lov til at være en hindring for indgåelse af aftalen om "Tilbageføringsreformen". RV stillede ikke udlændingepolitiske krav, men accepterede tværtimod, at DF i et selvstændigt forhandlingsforløb til gengæld for aftalen fik yderligere udlændingestramninger gennemført.

Således havde den borgerlige økonomiske politik topprioritet hos RV og var overordnet både skatte og udlændingepolitik.

Det hører i denne forbindelse med i billedet, at RV efter historisk at have været en socialliberalt midterparti i de senere årtier har flyttet sig langt ud på yderfløjene og i dag i den økonomiske politik langt hen ad vejen er et neoliberalistisk, stærkt højreorienteret parti.²

---

¹) Jf. Lund, Henrik Herløv: De Radikales 2020 – plan, sept. 2011. www.henrikherlovlund.dk under "Artikler og rapporter"

²) For en uddybning heraf, se Lund, Henrik Herløv: Ny regering på radikale stemmer stærkt problematisk.

2. En "valg"taktisk grund til at pege på Thorning.

Når De Radikale således i den økonomiske politik reelt forud for valget lå nærmere VK, er spørgsmålet som sagt, hvorfor de så alligevel pegede på Thorning som statsminister og hvorfor gik de med i en regering med S + SF?

Grundene var desværre ikke af den positive slags.

For det første havde De Radikale for længst indset og fornemmet, at der efter 10 år med VKO i befolkningen var et dybtfølt ønske om "nye ansigter" og en anden regering. Hvis RV ikke var gået med S + SF, men åbenlyst havde støttet en fortsat borgerlig regering, ville partiet have risikeret at blive regnet med til regeringsblokken.

Dermed havde De Radikale fået det dybfølte ønske i befolkningen om en forandring IMOD sig og havde dermed risikeret at blive en del af denne bloks svært undgåelige valgnederlag.

OG: Omvendt kunne RV ved at "gå med strømmen" og tilslutte sig kravet om ny regering, tilsyneladende køre med på "valgvinden" og tilmed høste en vælgerfremgang herved, især blandt borgerlige vælgere, som oplevede regeringen som nedslidt og/eller var trætte af DF's dominans.

Og samtidig undgå at disse vælgere på grund af ønsket om forandring gik over til S + SF.

Ren opportunistik var således den ene grund til, at RV pegede på Thorning, idet man så kunne køre taktisk med på befolkningens ønske om et regeringsskifte – men samtidig fastholde den borgerlige regerings økonomiske politik.³

---

³) Jf. Lund: Henrik Herløv: SRSF's regeringsgrundlag og økonomiske politik.
www.henrikherlovlund.dk under "Artikler og rapporter"

3. Og en langsigtet grund: S + SF skulle under ”ansvarets åg”.

Den anden og mere langsigtede grund var, at RV vurderede at det ville fremme den borgerlige økonomiske politik gennemførelse, hvis S + SF selv fik ansvaret for at gennemføre den: Hvis S + SF ”kom under åget”.

Ved taktisk at køre med på forandringsønsket i befolkningen op til folketingsvalget kunne De Radikale få et styrket position og ved forud for valget at indgå aftalen om efterlønsindgrebet bragte RV sig i en position, hvor de efter valget kunne spille på det borgerlige flertal for borgerlige økonomisk politik.

De Radikale kunne dermed gøre det til en uomgængelig betingelse for at bringe S + SF i regering, at dennes økonomiske politik byggede på og videreførte VK – regeringens ”Genopretningspolitik”. Dette lykkedes om bekendt.

De Radikales grunde hertil var – igen – på ingen måde positive, men tværtimod i forhold til S + SF rent destruktive: De Radikale ræsonnerede slet og ret, at når andet ikke var muligt, var det nok også bedre, hvis S + SF selv fik ansvaret for at gennemføre stram økonomisk politik og de store velfærdsforringelser, som De Radikale krævede de nærmeste år.

Skulle VK gennemføre dette, ville det blive med venstrefløjten og med fagbevægelsen som modstandere. Mens De Radikale vurderede, at hvis omvendt S (+SF) selv fik ansvaret for at svinge kniven, ville der blive ”ro på bagsmækken” i arbejderbevægelsen og det ville blive langt lettere at få den beske medicin til at glide ned her.⁴

---

⁴) Jf. Rønnede, Søren: De Radikale er forvandlet til et overklasseparti. Politiken 5. april 2012.

4. S + SF s "selvforførelse": Fra nødvendigt kompromis til nødvendig politik

Her har de Radikale indtil nu desværre set rigtigt.

S + SF er nu ved at gennemføre VK s førtidspensions – og fleksjobreform, VK s indgreb i specialundervisning i folkeskolen, og VK s budgetlov. Også de kommende topskattelettelser er VK.

Alt imens LO fx i udstrakt grad har fredet regeringen på trods af kraftig modstand mod de samme reformer under VK – regeringen.

Tilmed har vi oven i købet set en udstrakt grad af "selvforførelse" hos S + SF. Umiddelbart efter valget blev de store indrømmelser til De Radikale ved indgåelsen af regeringsgrundlaget af S + SF begrundet med, at der var tale om "nødvendige kompromisser" for at få flertal og få magten.

Siden har tonet skiftet: Den borgerlige økonomiske politik begrundes ikke taktisk, men med, at det simpelthen er "den nødvendige politik" af hensyn til statsunderskuddet og økonomien.

I løbet af et halvt år har S + SF således ikke alene opgivet det meste af den politik, som man gik til valg på.

Man har oven i købet taget den borgerlige politik til sig som sin egen: "Internaliseret" den borgerlige økonomiske politik kunne man sige.

Villy Søvndal og Thor Möger Petersen fx prædiker nu, at velfærdsbesparelser er "god socialistisk politik".⁵ Mette Frederiksen, der for få år siden indigneret og højlydt talte imod VK s sociale massakrer, gennemfører dem nu.

Og S lægger op til selv at tage VK s "opgør med velfærdsstaten".

En udstrakt grad af "selvforførelse".

---

⁵ Jf. Søvndal, Villy: Socialister er realister. Information, jan 2012 og jf. Pedersen, Thor Möger: "Der findes intet alternativ til mådehold og meget lavvækst i det offentlige forbrug i disse år." Kronik Berlingske, jan. 2012.

5. De Radikale satsede på, at S ville skifte hest.

Man kan dog spørge, hvordan det i den grad kunne lade sig gøre, at halen logrede med hunden.

Ganske vist fik de Radikale vælgerfremgang og en centralt position ved valget, men S+ SF havde sammen med Enhedslisten stadig 4 gange så mange mandater som De Radikale.

Og De Radikale kunne ikke bare uden videre have skiftet side og støtte i/indgået i en borgerlig regering. DF ville have stillet sig i vejen for den værdipolitik, som De Radikale ønskede. Og Vestager ville have et stort forklarings – og troværdighedsproblem også overfor egne vælgere, hvis man alligevel havde peget på Løkke. For et flertal af De Radikales egne vælgere ønskede også en anden regering.

Alligevel fik De Radikale som bekendt væsentlig indflydelse på regeringsgrundlaget og fik heri indføjet en borgerlig økonomisk politik.

Forklaringen herpå er, at De Radikale satsede på, at socialdemokraterne efter valget ville skifte hest, forlade alliancen med SF og gå over til De Radikale og såkaldt ”ansvarlig” = borgerlig økonomisk politik.

Heri viste de sig at have ret.⁶

6. S – alliancen med SF kun ”taktisk mellemspil”?

Margrethe Vestager begrundende forud for valget tilslutningen til en S-ledet regering med henvisning til erfaringerne fra S+R samarbejdet under Nyrupregeringen. Her startede S med at stå for en ”kickstart” - politik, som S også under ønsker det nu, men efter at have taget toppen af arbejdsløsheden og fået mere gang i økonomien, slog S om og begyndte – bl.a. under Radikal indflydelse – at få en nyliberalistisk orienteret og også ”New Labour” – inspireret økonomisk politik

---

6) Jf. Mogensen, Lars Trier: Sosserne er tilbage på den tredje vej. Politiken, 7. okt. 2011.

med bl.a. skattelettelser for de bedre stillede og arbejdsmarkedsreformer, bl.a. blev dagpengeperioden reduceret fra 7 til 4 år.⁷

Vestager forventede, at S også i denne omgang – efter en kickstart – ville ”komme til fornuft” og føre en ansvarlig økonomisk politik. Denne forventning byggede ikke blot på de historiske erfaringer under S – R regeringen i 90’erne, men også på, at den nuværende partiledelse i S jo består af den gamle Nyrup – fløj, socialdemokraternes højrefløj.⁸

S havde godt nok efter valget i 2007 været nødt til at gå til venstre og havde allieret sig med SF, men også det havde taktiske årsager.

Partiet førte i en lang periode efter valgnederlaget i 2004 og Thorning Schmidt og Sass Larsens overtagelse af ledelse i partiet den såkaldte ”kopipolitik” i forhold til regeringen⁹, hvilket imidlertid førte til stort tab af venstresocialdemokratiske vælgere til først RV (i Jelvedæraen) og siden til SF. Derfor besluttede partiledelsen fra den gamle Nyrup fløj, socialdemokraternes højrefløj, at det var nødvendigt at gå til venstre og søge samarbejde med SF for at vinde den tabte tilslutning tilbage.

Men de Radikale vurderede – korrekt nok viste det sig -, at partiledelsen og højrefløjen i S var dybest set – som også i Nyrup perioden – nok så enige med RV om, at der er behov for en ”ansvarlig” økonomisk politik, således som det fx ofte er blevet udtrykt af det gamle medlem af S-højrefløjen, KL s nuværende formand, Jan Trøjborg.

De Radikale satsede derfor på, at S-højrefløjen ville søge ”tilbage til den ansvarlige økonomiske politik” når valget og når den første kick - start var overstået. Heri fik de altså ganske ret - desværre

Når De Radikale således kunne få de langt flere mandater hos S + SF til tilsyneladende at danse efter deres pibe, var det således et falsk billede.

---

7) Jf. Lund, Henrik Herløv: New Public Management – rehabilitering af markedet og Jf. Kolstrup, Søren: Socialdemokratiet og velfærdsstatens markedstilpasning, 2002.

8) Jf Kolstrup, Søren: Oven anførte værk.

9) Jf. Lund, Henrik Herløv: Thorning Schmidt – New Labour i Danmark. 2005

RV havde snarere den rolle under forhandlingerne om regeringens sammensætning og grundlag at give højrefløjen i S et alibi for at bevæge sig i De Radikales retning som "pris" for at få RV bag sig og opnå magten.

En politik forandring, som S – højrefløjen i høj grad selv var indstillet på. Ikke alene stod Thorning og konsorter grundlæggende for den samme stramme økonomiske politik som De Radikale selv (og forsøgte også under kopipolitikken at føre den).

Alliancen med SF var således et taktisk mellem spil, som op til valget i 2011 skulle bringe socialdemokraternes venstrefløj tilbage i folden efter at de under kopipolitikken overfor Fogh var flygtet fra S over til SF.

Med de Radikales valgsejr som legitimering skiftede S – ledelsen efter valget tilbage til Nyruptidens neoliberalistiske, borgerlige økonomiske politik. Derfor – og altså ikke alene i kraft af De Radikale – kunne der komme et så stærkt aftryk af heraf i regeringsgrundlaget.¹⁰

7. Valget i 2011: Sidste udkald for Thorning – og SF s samarbejde hermed?

Men valget i 2011 var også for Thorning selv sidste udkald.

Thorning fik trods at være et ubeskrevet blad magten i S på løftet om "at slå Anders Fogh", men formåede det ikke. Tværtimod gik S under hendes ledelse var gået fra valg nederlag til valgnederlag uden at få magten.

Var S også efter valget i 2011 end i opposition kunne Thorning næppe have undgået at måtte træde tilbage og give plads for en ny leder.

Derfor var det for Thorning og konsorter sidste udkald: Det var alt om at gøre at gøre at komme i regering, ellers måtte Thorning gå som S – leder. Dette bidrog naturligvis til medgørligheden over for De Radikale.

---

10) Jf. Lund, Henrik Herløv: SRSF s regeringsgrundlag og økonomiske politik.

SF stod hermed i den situation, at alliancen med S som Søvndal og partiledelsen havde satset så meget på forsvandt på valgnatten. Skulle SF ikke stå alene tilbage udenfor en SR – regering som i 90'erne var man nødt til at æde de mange kameler, som det kom til at medføre at gå med i regeringen.

SF valgte som bekendt at gøre det uanset at man hermed – ligesom S – opgav store dele af den politik, som man var gået til valg på.

8. Fører samarbejdet med de Radikale til ødelæggelse for S + SF?

Regeringsdannelsen har imidlertid efterladt S + SF s vælgere med en grim smag i munden af skuffelse efter at man på valgmorgenen vågnede op til en hel anden politik end den S + SF er gået til valg på.¹¹

Reaktionen har været massiv vælgerflugt fra begge partier og indre splid – indtil nu først og fremmest hos SF. Kernevælgere hos de to partier vender dem ryggen i skuffelse over opgivelsen af mærkesager. Men også "svingvælgerne" forlader især S.

De støttede ved valget S på at partiet ville bevare velfærden. Nu oplever de, at S (og SF) i stedet forsøger sig med borgerlig, stram økonomisk politik. Men har de borgerlige altså større troværdighed hos disse vælgere.

Hvis S + SF ikke slides op at indre strid, styrer man efter alt at dømme mod en sviende vælgerlusing, som vil levere magten tilbage til Venstre og Lars Løkke Rasmussen.

S+SF satser forment på en stram økonomisk politik med voldsomme velfærds og arbejdsmarkedsforringelser i 2012 og måske 2014. Herefter håber man at have fået gang i økonomien og have oparbejdet et overskud til igen at give sine vælgere nogle

---

¹¹⁾ Jf. Lund, Henrik Herløv: SRSF s regeringsgrundlag og økonomiske politik.

forbedringer i 2014 op til næste valg. Og satser på at det og nye løfter kan vinde valget.

Indtil videre tyder udviklingen imidlertid på, at man heri tager kraftigt fejl. Med fortsat finans – og gældskrise i EU tegner det til lavvækst de næste mange år. Og hvad angår vælgerne tegner det i hvert tilfælde indtil nu ikke på at de glemmer løftebruddene.

Meget tyder derfor på, at S + SF s store ”politikopgivelse” i regeringsgrundlaget vil forfølge dem videre vil forfølge S + SF helt frem til næste valg som et kæmpe troværdighedsproblem – på samme måde som i sin tid Nyrops løftebrud omkring efterlønnen.

Samarbejdet med De Radikale synes ikke alene at være en taktisk fejl op til valget, men regeringsdannelsen samme med De Radikale efter valget risikerer således at ville få ødelæggende konsekvenser for S + SF i form af et sviende valgnederlag.¹²

Hvilket næppe giver Thorning mulighed for at bevare partilederskabet og muligvis heller ikke Søvndal.

Hvad værre er – med S + SF kraftigt svækkede, vil der for Løkke og Venstre være frit løb frem mod minimalstaten.

Og de Radikale – ja de satser formentlig på at skumme en del af fløden fra S + SF s tab og så i stedet gå ind i et samarbejde og evt. regeringsdeltagelse med andre neoliberalistiske borgerlige partier.¹³

Meget tyder på, at regeringsdannelsen med De Radikale og S + SF s store politikopgivelse i den forbindelse og overtagelse af borgerlig økonomisk politik vil få ødelæggende konsekvenser for S + SF og afgørende svække arbejderbevægelsen, venstrefløjen og velfærdsstaten.

Der er ingen grund til at glæde sig eller hovere herover, tværtimod.

Men formår S + SF at bryde denne ødelæggende politiske logik?

---

¹²⁾ Jf. Lund, Henrik Herløv: S (og SF) på katastrofekurs.

¹³⁾ Jf. Rønhede, Søren: De Radikale er forvandlet til et overklasseparti. Politiken 05.04.12.

Henrik Herløv Lund,

Medlem af centrum venstre, men ikke tilknyttet politiske partier eller bevægelser

Dette debatindlæg er udsendt med nyhedsbrevet KRITISKE DISKUSSIONER.

Vederlagsfrit abonnement på de to nyhedsbreve KRITISKE ANALYSER (om velfærd og økonomi) og KRITISKE DISKUSSIONER (om regering og politik) kan tegnes ved at maile til herloevlund@mail.dk

Alle indlæg, artikler og rapporter kan downloades på www.henrikherloevlund.dk under "Artikler og rapporter".